

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 670/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. OS-GA-V-10-1/2013 a jeho príkazom na domovú prehliadku z 8. februára 2013, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 123/2013 a jeho uznesením z 18. februára 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 55/2014 a jeho uznesením z 25. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. OS-GA-V-10-1/2013 a jeho príkazom na domovú prehliadku z 8. februára 2013 (ďalej len „príkaz na domovú prehliadku“), postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 123/2013 a jeho uznesením z 18. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 55/2014 a jeho uznesením z 25. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 30 T 37/2013 z 22. októbra 2013 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona, za čo mu bol (okrem iného) uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 123/2013 z 18. februára 2014 tak, že odvolanie sťažovateľa (rovnako ako odvolanie krajského prokurátora, pozn.) zamietol.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 55/2014 z 25. septembra 2014 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ uplatňuje proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov jedinú sťažostnú námietku, v zmysle ktorej je jeho odsúdenie založené na nezákonne získaných dôkazoch – dôkazoch získaných v rámci nezákonnej domovej prehliadky.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že „v jeho trestnej veci malo byť začaté trestné stíhanie len a len uznesením o začatí trestného stíhania, pretože len po začatí trestného stíhania, a teda len v rámci trestného stíhania mohol byť vydaný príkaz na domovú prehliadku, pretože tu nešlo o neodkladný úkon, nehrozilo nebezpečenstvo z omeškania.

Toto je podstata obhajobných námietok sťažovateľa.

... Sťažovateľ teda chcel, aby mu súdy dali odpoveď na túto zásadnú námietku jeho obhajoby, čo sa nestalo, súdy sa zaoberali viac menej otázkou, že trestné stíhanie bolo začaté vykonaním prehliadky osobného motorového vozidla EČ GA 389DN, nie podstatou obhajobnej námietky, že malo byť začaté uznesením.“

Podľa názoru sťažovateľa nešlo v jeho trestnej veci o prípad, kedy hrozilo nebezpečenstvo z omeškania, ktoré by odôvodňovalo začatie trestného stíhania vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu. Polícia už od 1. februára 2013 a s určitosťou od 4. februára 2013, teda 4 dni pred vydaním príkazu na domovú prehliadku, disponovala podľa sťažovateľa konkrétnymi informáciami o tom, že sťažovateľ predal drogy, kde a komu ich predal, pričom tieto informácie boli podľa jeho názoru postačujúce aj na vznesenie obvinenia. Sťažovateľ navyše poukazuje na to, že domová prehliadka bola vykonaná policajnými orgánmi až tri dni po vydaní príkazu na domovú prehliadku okresným súdom.

Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd ani najvyšší súd nevysporiadali s jeho kľúčovou námietkou ústavne akceptovateľným spôsobom, keďže „*samotným základom obhajoby sa... nezaoberali*“. Sťažovateľ na podporu svojej argumentácie poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, konkrétne rozhodnutia vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 3369/10 a sp. zn. I. ÚS 4183/12.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Trnave, Najvyššieho súdu SR a Okresného súdu Galanta v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 3 To/123/2013 a na Najvyššom súde SR č. k. 5 Tdo 55/2014 zo dňa 25. 9. 2014 a rozhodnutím Okresného súdu Galanta č. k. OS-GA-V-10-1/2013 dňa 8. 2. 2013, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.), ako aj ústavného práva sťažovateľa na domovú slobodu podľa článku 21 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To/123/2013 zo dňa 18. 2. 2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 55/2014 zo dňa 25. 9. 2014 sa zrušujú.“

Sťažovateľ si tiež uplatnil nárok na úhradu trov konania v sume 340,89 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. OS-GA-V-10-1/2013 a jeho príkazom na domovú prehliadku z 8. februára 2013

Vo vzťahu k okresnému súdu sťažovateľ namieta, že k zásahu do jeho práv došlo vydaním príkazu na domovú prehliadku z 8. februára 2013.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z príloh sťažnosti (ani zo sťažnosti samotnej) nemožno síce zistiť, kedy presne sa sťažovateľ o vydaní príkazu na domovú prehliadku dozvedel (dá sa len usudzovať, že sa o ňom dozvedel až pri samotnom výkone domovej prehliadky, t. j. 11. februára 2013, pozn.), avšak z odvolania sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu, ktoré tvorí prílohu sťažnosti, celkom zjavne vyplýva, že prinajmenšom v čase podania odvolania (v roku 2013) musel byť sťažovateľ oboznámený s obsahom príkazu na domovú prehliadku. Toto konštatovanie je dostatočné pre posúdenie toho, či sťažnosť v tejto časti bola podaná v zákonom ustanovenej lehote.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. OS-GA-V-10-1/2013 a jeho príkazu na domovú prehliadku z 8. februára 2013 bola podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 123/2013 a jeho uznesením z 18. februára 2014

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že proti nemu mohol podať dovolanie (čo aj urobil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 55/2014 a jeho uznesením z 25. septembra 2014

Pri preskúmaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti. Vychádzal pritom z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd zároveň považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ďalšie práva vyplývajúce z ústavy a dohovoru, ak koná v súlade s platným a účinným zákonom, t. j. procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). V posudzovanej veci je takýmto predpisom zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov.

Rovnako ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v trestnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestným súdom vrátane konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa ôsmej hlavy tretej časti Trestného poriadku. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 368 a nasl. Trestného poriadku (druhý diel ôsmej hlavy tretej časti).

Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Na tento účel bolo nevyhnuté zaujať aspoň rámcový hodnotiaci postoj k námietke sťažovateľa uvedenej v časti I tohto uznesenia.

Z priloženej dokumentácie ústavný súd zistil, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta ČVS: ORO-71/OVK-GA-2013 z 11. februára 2013 (ďalej len „uznesenie o začatí trestného stíhania“) bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona z dôvodu, že „*páchateľ od presnejšie nezisteného dňa až do 20.40 hod. dňa 11. 02. 2013 na nezistenom mieste, nezisteným spôsobom si neoprávnene zadovážil a následne v byte č. ■ na ■ poschodí bytového domu č. ■ na ul. ■ do 20.40 hod. dňa 11. 02. 2013 neoprávnene prechovával 19 ks plastových injekčných striekačiek o objeme 20 ml, s bielou kryštalickou látkou, z čoho 18 ks s obsahom cca po 20 ml bielej kryštalickej látky a 1 ks s obsahom cca 12 ml bielej kryštalickej látky a 1 ks plastovú injekčnú striekačku o objeme 2,5 ml, s obsahom cca 0,6 ml bielej kryštalickej látky, vykazujúce znaky omamných a psychotropných látok, ktoré dňa 11. 02. 2013 o 20.40 hod. na výzvu príslušníkov PZ pred vykonaním domovej prehliadky, na vykonanie ktorého vydal príkaz Okresný súd v Galante pod č. p.: OS-GA-V-10-1/2013, zo dňa 8. 2. 2013, dobrovoľne vydal.*

Trestné stíhanie bolo začaté vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu, prehliadkou iných priestorov a pozemkov, osobného motorového vozidla zn. Opel Corsa, EČV: ■ zo dňa 11. 2. 2013 v čase o 19.35 hod.“.

Z príkazu okresného súdu na domovú prehliadku z 8. februára 2013 vyplýva, že ním bol vydaný na základe návrhu prokurátorky Okresnej prokuratúry Galanta príkaz na domovú prehliadku v byte č. ■ užívanom sťažovateľom na ulici ■ v ■ z dôvodu existujúceho podozrenia, že v byte sa nachádzajú veci dôležité pre trestné

konanie, a to omamné, psychotropné látky, prípadne ďalšie drogy, nástroje slúžiace na ich váženie, pestovanie, prípravu a balenie, finančné prostriedky pochádzajúce z predaja drog.

Z odôvodnenia príkazu na domovú prehliadku vyplýva, že „[REDAKOVANÉ] je dôvodne podozrivý z distribúcie drog. Prostredníctvom informátora konajúceho v prospech polície bola získaná kriminálna informácia obsahom ktorej je skutočnosť, že menovaný sa od doby návratu z výkonu trestu odňatia slobody 31. 7. 2012 opäť zaoberá drogovou trestnou činnosťou, a to hlavne predajom pervitínu. Podozrivý [REDAKOVANÉ] má svoju klientelu, ktorej týždenne predáva 300 až 500 jednorazových dávok pervitínu. Predmetné informácie boli následne preverené, pričom bolo zistené, že podozrivý [REDAKOVANÉ] od konca mesiaca október 2012 býva v [REDAKOVANÉ] na ulici [REDAKOVANÉ] v byte číslo [REDAKOVANÉ], vo vchode číslo [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] poschodí v obytnom bloku s. č. [REDAKOVANÉ], ktorého vlastníkom je podľa listu vlastníctva č. [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ]... Okrem toho bolo zistené, že na distribúciu používa podozrivý motorové vozidlo značky Opel Corsa, evidenčné číslo: [REDAKOVANÉ], čiernej farby, ktoré je evidované na matku podozrivého [REDAKOVANÉ]... Uvedené motorové vozidlo však počas dňa riadi iná doposiaľ nestotožnená osoba. A to z dôvodu zákazu činnosti vedenia motorového vozidla uloženého [REDAKOVANÉ]. Podozrivý v uvedenom motorovom vozidle sedí ako spolujazdec. V priebehu dňa distribuuje drogy mimo teritoriálneho územia obvodu OR PZ Galanta, najmä do Nitry, Dvorníkov, Hlohovca a podobne. Vo večernej resp. nočnej dobe príležitostne predáva aj v meste Sered' na ulici [REDAKOVANÉ], naposledy dňa 4. 2. 2013 takým spôsobom, že v čase o 20.45 hod. vyšiel podozrivý [REDAKOVANÉ] z vchodu činžiaku, v ktorom býva, pred vchodom ho čakali dvaja narkomani, s ktorými zašiel za roh oproti stojaceho obytného bloku a asi za 10 sekúnd si vymenili drogy za peniaze. Podozrivý [REDAKOVANÉ] sa vrátil do vchodu a narkomani z ulice [REDAKOVANÉ] odišli s osobným motorovým vozidlom značky Škoda Felícia combi, červenej farby, s evidenčným číslom mesta [REDAKOVANÉ]. Obdobným spôsobom došlo k predaju drog v ten istý deň o 23.20 hod. v [REDAKOVANÉ], kde [REDAKOVANÉ] čakala nezistená osádka v tmavej Octávii na miesto z ulice [REDAKOVANÉ] prišlo OMV opel corsa ([REDAKOVANÉ]) zastavili vedľa seba, vymenili tovar za peniaze a z miesta činu odišli. Taktiež boli získané informácie o tom, že [REDAKOVANÉ] na adrese v [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] poschodí prechováva časť drog určených na predaj.

Vyhotovenie fotodokumentácie predmetného bytového domu z verejného priestranstva nebolo možné realizovať, nakoľko by hrozila dekonšpirácia a následne zmarenie operatívneho preverovania.“.

Podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. O začatí trestného stíhania policajt upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Podľa § 10 ods. 17 Trestného poriadku neodkladný úkon je taký úkon, ktorého vykonanie vzhľadom na nebezpečenstvo zmarenia alebo zničenia neznesie z hľadiska účelu trestného konania odklad na čas, kým sa začne trestné stíhanie.

Podľa § 10 ods. 18 Trestného poriadku neopakovateľný úkon je taký úkon, ktorý v ďalšom konaní už nemožno vykonať.

Podľa § 99 ods. 1 Trestného poriadku domovú prehliadku možno vykonať, ak je dôvodné podozrenie, že v byte alebo v inom priestore slúžiacom na bývanie alebo v priestoroch k nim patriacim (ďalej len „obydlie“) je vec dôležitá pre trestné konanie alebo že sa tam skrýva osoba podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo je potrebné vykonať zaistenie hnutelných vecí na uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody.

Podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku nariadiť domovú prehliadku je oprávnený predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. V neodkladných prípadoch tak môže namiesto príslušného predsedu senátu a v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie urobiť

predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, v ktorého obvode sa má prehliadka vykonať. Príkaz na domovú prehliadku musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. V príkaze sa uvedie opis veci alebo opis osoby, ktorá sa má zaistiť pri domovej prehliadke, ak je známa. Doručí sa vlastníkovi alebo užívateľovi obydlia pri prehliadke, a ak to nie je možné, najneskôr do 24 hodín po odpadnutí prekážky, ktorá bránila doručeniu.

Podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku prehliadku iných priestorov alebo prehliadku pozemku je oprávnený nariadiť predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor alebo s jeho súhlasom policajt. Príkaz musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. Doručí sa vlastníkovi alebo užívateľovi priestorov alebo pozemku, alebo jeho zamestnancovi pri prehliadke, a ak to nie je možné, najneskôr do 24 hodín po odpadnutí prekážky, ktorá bránila doručeniu.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že jedným zo spôsobov, ktorým môže začať trestné stíhanie, je vykonanie zaist'ovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku.

V trestnej veci sťažovateľa došlo k začatiu trestného stíhania vykonaním prehliadky iných priestorov, a to osobného motorového vozidla Opel Corsa 11. februára 2013. V tento deň bolo vyšetrovateľom vydané uznesenie o začatí trestného stíhania.

Pred začatím trestného stíhania v trestnej veci sťažovateľa sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu vydala podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku na návrh prokurátora napadnutý príkaz na domovú prehliadku, ktorý bol aj podľa názoru ústavného súdu riadne a podrobne odôvodnený.

Sťažovateľ nesúhlasí s tým, že v jeho trestnej veci boli splnené podmienky na začatie trestného stíhania vykonaním neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu, a je presvedčený, že trestné stíhanie malo byť začaté vydaním uznesenia o začatí trestného

stíhania. Sťažovateľ zastáva názor, že najvyšší súd sa s jeho zásadnou námietkou nevysporiadal. Ústavný súd sa s touto argumentáciou sťažovateľa nestotožňuje.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu totiž vyplýva, že sa s kľúčovou námietkou sťažovateľa (uplatnenou tak v dovolacom konaní, ako aj v konaní pred ústavným súdom) primeraným spôsobom vysporiadal. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom sa vo vzťahu k tejto námietke uvádza:

„K podstatnej dovolacej námietke obvineného opierajúcej dovolací dôvod o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je treba uviesť, že príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov, konkrétne osobného motorového vozidla zn. Opel Corsa EČV: [REDAKOVANÉ] bol vydaný vyšetrovateľom v súlade s ustanovením § 101 ods. 1 Tr. por. so súhlasom prokurátora dňa 11. februára 2013. Rovnako aj príkaz na domovú prehliadku bol vydaný ešte pred začatím trestného stíhania sudcom pre prípravné konanie a v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 Tr. por. Príkaz bol sudcom pre prípravné konanie náležite odôvodnený. To konštatuje najvyšší súd v zhode s tým, ako to zistil i krajský súd.

Vo veci konal vyšetrovateľ a priebeh týchto úkonov zodpovedal vyššie citovaným ustanoveniam Trestného poriadku, ako aj ustanoveniu § 104 ods. 1 Tr. por. Skutočnosť, že od vydania príkazu na domovú prehliadku po jej realizáciu uplynula lehota troch dní, nespochybňuje jej legálnosť.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 35/2010, na ktoré poukázal obvinený, sa na daný prípad nevzťahuje.

Nie v každom prípade je nevyhnutné nariaďovať sledovanie osôb a vecí podľa § 113 Tr. por. Ak sa prostriedkami podľa zákona o Policajnom zbore zistilo podozrenie z toho, že konkrétna osoba môže mať u seba v dome alebo iných priestoroch veci pochádzajúce z trestnej činnosti, potom sa už predpokladá postup podľa Trestného poriadku, v danom prípade podľa § 100 a § 101 Tr. por.

V teraz posudzovanej veci obidva úkony boli nariadené pred začatím trestného stíhania s tým, že sa pri nich postupovalo podľa ustanovení trestného poriadku, vo veci konal vyšetrovateľ a nebolo v rozpore s Trestným poriadkom, ak sa úkony skoncentrovali do toho istého časového obdobia, keď vyvstala potreba vykonať aj prehliadku iných priestorov, pričom prehliadka iných priestorov a to uvedeného osobného motorového

vozidla sa uskutočnila o niekoľko minút skôr, než sa začala domová prehliadka, čo bolo aj logické, keď ju vykonával ten istý vyšetrovateľ spolu s ďalšími tými istými príslušníkmi policajného zboru.

Keďže ako prvý bol vykonaný úkon prehliadkou osobného motorového vozidla začatej 11. februára 2013 o 19.35 hod., správne sa v uznesení o začatí trestného stíhania z tohto dňa konštatuje, že týmto úkonom z uvedeného dňa o 19.35 hod. sa začalo aj trestné stíhanie. Neodkladnosť tohto úkonu spočívala v tom, že pokiaľ by sa uskutočnila najprv domová prehliadka a až potom by vyšetrovateľ žiadal súhlas s vykonaním prehliadky iných priestorov, nebolo možné vylúčiť, že by sa mohol zmariť účel tohto úkonu.

Pri domovej prehliadke boli nájdené veci pochádzajúce z trestnej činnosti, ale obvinený nebol žiadnym spôsobom donucovaný k sebaobviňovaniu vydaním vecí. Išlo o zákonný postup pri prehliadke, ak podľa § 104 ods. 1 Tr. por. bola osoba, u ktorej sa úkon vykonával, vyzvaná na dobrovoľné vydanie vecí a obvinený tak aj urobil. Dovolacia námietka obvineného, že nemožno použiť dôkaz získaný na základe takého postupu pri domovej prehliadke, je neopodstatnená.“

Ústavný súd zastáva názor, že citovaná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a preto nemá dôvod na to, aby ho akýmkoľvek spôsobom spochybňoval. Na podporu tohto záveru ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorý sa k otázke posudzovania neodkladnosti či neopakovateľnosti vyšetrovacích úkonov v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 4183/12, na ktoré poukazuje aj sťažovateľ, vyjadril takto:

„Je nutno zdôrazniť, že Ústavní soud, který otázku neodkladnosti či neopakovatelnosti vyšetřovacích úkonů posuzuje ex post, někdy se značným časovým odstupem a zpravidla pouze ze spisového materiálu, by měl být ve své aktivitě ohledně přezkoumávání neodkladnosti či neopakovatelnosti vyšetřovacích úkonů maximálně zdrženlivý, nejde-li o extrémní případy zjevného zneužití tohoto institutu. Jestliže již Ústavní soud k takovému přezkumu přistoupí, měl by k intervenci do působení orgánů činných v trestním řízení přikračovat jen tehdy, jestliže pro provedení úkonu jako neodkladného či neopakovatelného nebyly dány ani žádné věcné důvody, nikoliv pouze pro nedostatečné zdůvodnění neodkladnosti, respektive neopakovatelnosti. Byť nedostatečné zdůvodnění

neodkladnosti, respektive neopakovatelnosti úkonu je vadou řízení, nejde o takovou vadu, která dosahuje ústavněprávní roviny, a která by měla být důvodem pro rušení příslušných rozhodnutí (obdobně viz opět usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 231/05.).“

Na tomto základe ústavný súd po preskúmaní priloženej dokumentácie konštatuje, že z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sa s námietkou sťažovateľa v dostatočnom rozsahu zaoberal, pričom jeho odôvodnenie nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Tvrdenie sťažovateľa o absencii odôvodnenia vo vzťahu k jeho kľúčovej námietke nemá vzhľadom na citované oporu v obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Sumarizujúc svoje závery, ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, a obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016